

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 826/2019

12.09.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених ББ, ВВ и ГГ, адвоката Пауна Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 168/18 од 05.09.2018. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 162/18 од 16.05.2019. године, у седници већа одржаној 12.09.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ВВ и ГГ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 168/18 од 05.09.2018. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 162/18 од 16.05.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К 168/18 од 05.09.2018. године окривљени АА, ВВ и ГГ оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру за које им је суд изрекао условне осуде тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по шест месеци које се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, не учине ново кривично дело. Окривљени су обавезани да накнаде судски паушал те да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 162/18 од 16.05.2019. године, усвајањем жалбе браниоца окривљених АА, ВВ и ГГ, преиначена је пресуда Основног суда у Бору К 168/18 од 05.09.2018. године, у погледу правне оцене кривичног дела, тако што је тај суд радње описане у изреци првостепене пресуде за које су окривљени оглашени кривим, правно квалификовао као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона

о јавном реду и миру, узимајући им као правилно утврђену кривичну санкцију - условну осуду, којом им је утврђена казна затвора у трајању од по шест месеци а која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године не учине ново кривично дело, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљених одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљених, адвокат Паун Јовановић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП; члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, све у вези са одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе за предметно кривично дело те је предложено одлагање извршења пресуде до доношења одлуке по поднетом захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан, у односу на повреде закона како је наведено у изреци пресуде.

Поднетим захтевом браниоца окривљених се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је оптужба прекорачена тиме што је другостепени суд применом правне квалификације дела у чињенични опис кривичног дела уградио радњу „вређање службеног лица“ која не улази у биће кривичног дела из промењене правне квалификације кривичног дела.

Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване, јер прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту, додавањем више криминалних активности, односно додавањем веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције. То овде није случај с`обзиром на то да је чињенични опис радњи извршења кривичних дела у диспозитиву оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Бору и изреци првостепене пресуде идентичан, осим што су у изреци првостепене пресуде додате речи: „патролне делатности“ којима је прецизније описано коју делатност су овлашћена службена лица МУП-а РС ПУ Бор обављали конкретном приликом. На наведени начин окривљенима није повећана криминална активност нити криминална воља, па им самим тим није ни отежан положај. Уношењем наведених речи у изреку првостепене пресуде суд је, у складу са чињеничним стањем утврђеним у законито спроведеном поступку, прецизирао чињенични опис у изреци пресуде, крећући се у границама оптужног акта на шта има законска овлашћења.

Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљених, да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Поред тога, поднетим захтевом браниоца окривљених се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз образложење да радње за које су окривљени осуђени нису кривично дело. Одбрана налази да кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016, 24/2018) не садржи радњу „увреде-вређање“ овлашћеног службеног лица па из тог разлога окривљени нису могли бити осуђени за предметно кривично дело, односно нису могли бити осуђени за такве радње које не представљају битна обележја кривичног дела.

Врховни касациони суд ове наводе оценио је као неосноване.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016, 24/2018) је прописано да ометање службеног лица у вршењу службене дужности чини „ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности.“

Дакле, предметним кривичним делом из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру је прописано да кривично дело може бити извршено на више начина тј. различитим радњама извршења. Радње су прописане алтернативно, тако да кривично дело може бити извршено једном или са више прописаних радњи.

Како из чињеничног описа дела, датог у изреци првостепене пресуде, произлази да су окривљени предметна кривична дела извршили тако што су: „претили да ће напасти и напали, и на други начин ометали овлашћена службена лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира - патролне делатности ...“, односно радњама које су прописане као радње извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру РС („Службени гласник РС“, број 6/2016, 24/2018) то су супротни наводи у поднетом захтеву браниоца окривљеног, да су правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани. Самим тим и наводи одбране да учињене радње окривљених представљају прекршај из члана 22. истог закона - Закона о јавном реду и миру, су оцењени као неосновани, односно указивање одбране да је на наведени начин учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП је неосновано, при чему Врховни касациони суд напомиње да се испитивањем ове повреде кривичног закона не може оцењивати правилност примене закона за различита кажњива дела, већ је и овде суштина питања да ли су описане радње кривично дело или не.

Захтевом браниоца окривљених се указује да је учињена повреда одредбе члана 441. став 4. ЗКП, уз образложење да пресуда о овој чињеници нема разлоге, чиме се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, поднетим захтевом се указује да радње за које се окривљени осуђују нису кривично дело јер су их окривљени извршили у крајњој нужди која

представља општи основ искључења постојања кривичног дела по основу противправности; да оштећена лица полицијски службеници нису били ангажовани на обављању послова одржавања јавног реда и мира као ни послова безбедности, већ су обављали послове контроле саобраћаја са нагласком на контролу коришћења сигурносног појаса и др, представљају по налажењу Врховног касационог суда указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП.

Како указивање на напред наведене одредбе члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић